

land tager Maagerne Kirsebærrene af Træerne. Det lyder som et Æventyr, men det er ikke desto mindre sandt. Ikke saadan, at de med deres Svømmefodder sætter sig op i Træerne, men de holder sig svævende over Træerne, ligesom over Vandet, naar de skal tage noget op deraf. Et Kirsebærtræ kan være fuldstændig skjult af hvide omsvævende Maager, saa længe der er Kirsebær. Det er ligesom Stærerne, de er ogsaa slemme ved Kirsebærtræerne, og vi maa efterhaanden vænne os til ikke at faa noget af den Frugt. Men i Sydsjælland kan man se Markerne fulde af Maager. Hvad bestiller de der? De piller Regnorme, der er ikke andet for dem at gøre. Naar de, som gaar efter en Plov, skyder en Maage, gylper den op — en Maage kan æde 12 til 14 Timer i Træk uden at holde op, den holder aldrig op, det gaar ikke den som de kunstigt fedede Kapuner, der skal kunne faa for meget, hvad jeg dog har nogen Tvivl om —, og naar man lader en saadan Maage brække op, hvad den altsaa gør, ligesom man har skudt den, kan man være vis paa, at det paa faa Undtagelser nær er Regnorme, store, fede og smaa imellem hverandre, men mest store, som den gylper op. Hvis der er noget i Darwins Lære om Skabelsen af Muldjord, hvad jeg tror, at der er, og hvis det altsaa er grundlæggende for vor Mulddannelse, at Regnormene fordøjer Planterester og skyder Fordøjelsen op som de bekendte smaa Jordhøje, lægger Lag paa Lag, Tomme paa Tomme af Muld, skulde det være en Fare netop at frede den Fugl, som mest af alle gør sit til at indskrænke Regnormenes Antal. Jeg vil ikke udtale nogen bestemt Dom derover, for min Kundskab og praktiske Erfaring paa det Punkt er for ringe. Men det er et af de Spørgsmaal, som jeg, naar Jagtloven en Gang skal revideres, vil have bragt til alvorlig Omtale, og som jeg helst forinden vil have undersøgt meget nøje af Videnskabsmænd.

Vi her i København kan nok klare os med vore Maager. De er blevet en Slags Almissemøller, som vi holder til Pynt. Det er meget kønt at se ved Gammel Strand Maagerne spadsere ligesom Graaspurvne andetsteds og pille op, hvad de finder. Paa Thorvaldsens Museum kan man se dem sidde saa tæt, at det ser ud, som stod man foran et færøsk Fuglebjerger. Ude ved Søerne kan man se Maagerne blive fodret i Tusindtal, man kan se Familierne i Østersøgade og Nørresøgade give dem Mad ud af Vinduerne. Det er dog en noget abnorm Maade at være

Maage paa, den. Det har imidlertid sin Skyggeside, og det er den, at disse Maager ikke bliver fodret hele Aaret rundt, og de skal dog have noget at leve af hele Tiden, thi, som jeg sagde før, en Maage kan æde altid. Disse Maager tager om Foraaret over paa Saltholm, hvor de lægger deres Æg. Det er, saa vidt jeg husker, tilladt indtil 15. Maj at tage Æggene, og man tager dem, hver Gang der er 2 eller 3 i en Rede, thi saa er der ikke ruget paa dem. Æggene sendes herind i Titusindvis og sælges til en meget billig Pris. Saa kommer imidlertid Fredningstiden, hvor der ingen Æg bliver taget, og der bliver hvert Aar udruget saa mange Maager, at man ikke skulde tro, man havde Lov til at tage Æggene fra dem. Saltholmen er beboet af en stor Mængde Fugle. Der er Strandskader, Rødben, Ryler, enkelte Regnspover, kort sagt, der er et Fugleliv, som er af den største Interesse, men Fuglene findes næsten ikke paa den sydlige Del af Øen og paa Svaneklapperne, der er taget i Besiddelse af Maagerne. Jeg maa tilstaa, det er mig selv, som har faaet ordnet dette Fristed paa Svaneklapperne Sonden for Saltholmen; idet jeg troede at gavne Strandfuglene ved til alle Aarets Tider at fritage Svaneklapperne for Besøg af Jægere, men jeg har kun gavnet Maagerne derved. Disse er tiltaget i uhyre Grad, saa at man paa den sydlige Del af Saltholmen ikke vil kunne fange en eneste Strandfugleunge, ikke en Vibeunge, ikke en Rødbenunge, ikke en Strandskadeunge og ikke nogen af de andre Fugle, men overalt vil De finde Maager. Ved Sommertid, f. Eks. i Begyndelsen af Juni Maaned, naar Ungerne kommer frem, og i sidste Halvdel af Maj, naar Æggene lægges, vil De se Maagerne svæve i en lav Flugt et Par Alen over Græsset og undersøge Terrainet for at se, hvad der er at spise. Der er ikke andet at spise end de andre Fugles Unger, og disse gaar i Maagerne i saa stort Antal, som Maagerne kan faa fat i dem. Den Maade, hvorpaa vi føder Maagerne med Regnorme og Strandfugleunger, er efter min Mening ikke saa forsvarlig, som det kunde ønskes, og jeg melder mig altsaa som en af dem, der ikke billiger Maagernes stærke Formerelse.

Lovforslaget forbyder Brug af Pæle, Ræve- og Ildersakse o. lign. Her kan jeg nøjes med et Spørgsmaal: Hvorledes vil det ærede Medlem saa overhovedet klare sig? Hvorledes skal man fange Ildere, Maare og Høge, naar man ikke maa sætte